

1 SÁMUEL 11-16.

Az előző fejezetben Saul felkenték királynak. Sámuel bejelentette a népnek, hogy íme a király, de Saul nem volt sehol. Végül megtalálták, mert a holmik között rejtőzött el a népszerűség elől. Az emberek örültek, de voltak egyesek, akik nem nagyon akarták támogatni.

Fölvonult az ammóni Náhás, és tábort ütött Jábés-Gileáddal szemben. De Jábés polgárai ezt mondták Náhásnak: Köss velünk szövetséget, és mi szolgálni fogunk neked!

Az ammóni Náhás azonban ezt felelte nekik: Csak akkor kötök veletek szövetséget, ha kiszúrhatom mindnyájatoknak a jobb szemét, és ezzel gyalázatot hozhatok egész Izraelre.

De Jábés vénei ezt mondták neki: Engedj nekünk hét nap haladékot; hadd küldjünk követeket Izrael egész területére, és ha senki sem jön segítségünkre, akkor megadjuk magunkat neked.

Így érkeztek meg a követek Saul Gibeájába is, és elmondták a történeteket a nép füle hallatára. Akkor az egész nép elkezdett hangosan sírni.

Saul pedig éppen a mezőről jött ökrei után. Saul megkérdezte: Mi történt a néppel, hogy így sír? És elbeszélték neki Jábés polgárainak a dolgát.

Amikor Saul meghallotta ezeket a dolgokat, megszállta az Isten lelke, és nagy haragra lobbant.

Fogta két jármos ökrét, földarabolta azokat, és szétküldte a követek által Izrael egész területére ezzel az üzenettel: Így fognak bánni annak az ökrével is, aki nem vonul hadba Saul és Sámuel vezetésével! Ekkor az ÚR rettegésbe ejtette a népet, és az egy emberként kivonult.

Amikor számba vette őket Bezekben, Izrael fiai háromezrezeren, a júdabeliek pedig harmincezren voltak.

Akkor ezt mondták a követeknek, akik hozzájuk érkeztek: Mondjátok meg a jábés-gileádiaknak: Megszabadultok holnap, amikor már forrón tűz a nap. A követek elmentek, megvitték a hírt Jábés-Gileád polgárainak, azok pedig megörültek.

Majd ezt üzenték Náhásnak Jábés polgárai: Holnap megadjuk magunkat nektek, és azt tehetitek velünk, amit jónak láttok.

Másnap három seregre osztotta Saul a hadinépet, és a reggeli örváltás idején betörték a táborba, és vágták az ammóniakat, amíg csak a nap forrón tűzött. A megmaradtak pedig úgy szétszóródtak, hogy kettő sem maradt közülük együtt.

Akkor ezt mondta a nép Sámuelnek: Ki mondta azt, hogy nem lesz Saul a királyunk? Adjátok ide azokat az embereket, hogy megöljük őket!

De Saul ezt felelte: Senkit sem szabad megölni ezen a napon, mert szabadulást szerzett ma az ÚR Izraelnek.

Ilyen volt Saul uralkodásának kezdetén: tele alázattal. Amikor Sámuel először mondta neki, hogy ő lesz Izrael királya, akkor ő azt válaszolta, hogy én nem lehetek a király, hisz a legkisebb törzsből vagyok, és apám nemzetsége sem híres. Amikor a nagybátyja kérdezte, hogy hol járt, akkor sem a királyi felkenetéséről, hanem a szamarokról kezdett beszélni, megtartva alázatosságát.

Sajnos az élete későbbi részében a felfuvalkodottság, a büszkeség vette át az irányítást az élete fölött.

Sámuel pedig ezt mondta a népnek: Jertek, menjünk el Gilgálba, és újítsuk meg ott a királyságot.

És az egész nép elment Gilgálba, és királlyá választották ott Sault az ÚR előtt Gilgálban. Azután békeáldozatot mutattak be az ÚR előtt, és nagyon örvendezett ott Saul Izrael minden férfiával együtt.

Ezúttal mindenki elfogadta Saul uralkodásának jogosságát.

A következő fejezetben Sámuel visszalép a bíraskodástól, és ez a politika búcsúbeszéde. Ezek után ő már csak a háttérben marad, és nem foglalkozik a néppel, csak Saullal, és más egyénekkal.

Akkor ezt mondta Sámuel egész Izráelnek: Íme, hallgattam minden szavatokra, amit mondtatok nekem, és királyt választottam nektek.

Most már a király jár előttetek, én pedig megöregedtem és megöszültem, hiszen a fiaim is ott vannak már köztetek. Előttetek jártam ifjúságomtól fogva a mai napig.

Itt állok, válaszoljatok az ÚR előtt és fölkentje előtt: Kinek vettem el az ökrét, kinek vettem el a szamarát, kit nyomtam el, és kit károsítottam meg? Kitől fogadtam el ajándékot, hogy amiatt szemet hunyjak? Visszaadom nektek!

De ők ezt felelték: Nem nyomtál el, és nem károsítottál meg bennünket. Nem fogadtál el senkitől semmit.

Akkor ezt mondta nekik: Tanú az ÚR veletek együtt, és tanú az ő fölkentje a mai napon, hogy nem találtatok semmit a kezemben. Azok pedig ezt felelték: Ő a tanú.

Majd ezt mondta Sámuel a népnek: Az ÚR rendelte Mózeset és Áront. Ő hozta ki őseiteket Egyiptomból.

Most azért álljatok ide, hadd ítéljem meg veletek együtt az ÚR színe előtt az ÚR minden igaz tettét, amelyet veletek és őseitekkel véghezvitt.

Sámuel először saját tisztaságát fogadtatja el a néppel, majd megmutatja az Úr tisztaságát is, aki mindig igazságosan bánt velük.

Amikor Jákób Egyiptomba jutott, és őseitek az ÚRhoz kiáltottak segítségért, az ÚR Mózeset és Áront küldte el, akik kihozták őseiteket Egyiptomból, és letelepítették őket ezen a helyen.

De ők elfelejtették Istenüket, az URat, ezért eladta őket Siserának, Hácór hadvezérének és a filiszteusoknak meg Móáb királyának, és azok harcoltak is ellenük.

Akkor segítségért kiáltottak az ÚRhoz, ezt mondva: Vétkezünk, mert elhagytuk az URat, és a Baaloknak és Astartéknak szolgáltunk. De most ments meg bennünket ellenségeink kezéből, és neked fogunk szolgálni.

Akkor elküldte az ÚR Jerubbaalt, Bédánt, Jeftét és Sámuel, és megmentett benneteket a környező ellenség kezéből, és biztonságban lakhattatok.

De amikor láttátok, hogy Náhás, az ammóniak királya ellenetek jön, ezt mondtátok nekem: Nem! Hanem király uralkodjék fölöttünk! Pedig Istenetek, az ÚR a ti királyotok!

Isten igaz volt és mindig megmentette őket, amikor Hozzá fordultak, és csak akkor hagyta el őket, amikor ők elfordultak Tőle. És most is királyt kértek maguknak, ami egyet jelent azzal, hogy Isten uralkodását utasítják el.

Most itt van a király, akit ti választottatok, akit ti kértetek. Tehát királyt is adott nektek az ÚR.

Bárcsak félnétek az URat, és szolgálnátok neki, az ő szavára hallgatnátok, és ne lázadnátok fel az ÚR parancsa ellen, hanem követnétek Isteneteket, az URat ti is, meg a király is, aki uralkodik fölöttetek!

Mert ha nem hallgattok az ÚR szavára, hanem föllázadtok az ÚR parancsa ellen, akkor ellenetek fordul az ÚR, ugyanúgy, mint őseitek ellen.

Álljatok most is ide, és lássátok meg, hogy milyen nagy tetteket visz véghez előttetek az ÚR.

Most a búzaaratás ideje van. Én az ÚRhoz kiáltok, mire ő mennydörgést és esőt fog adni. Ti pedig ismerjétek el, és lássátok be, hogy milyen nagy a ti gonoszságotok az ÚR szemében, amit elkövettetek, amikor királyt kértetek magatoknak.

És az ÚRhoz kiáltott Sámuel, az ÚR pedig mennydörgést és esőt adott azon a napon. Ekkor nagy félelem fogta el a népet az ÚR miatt és Sámuel miatt.

És így szólt az egész nép Sámuelhez: Imádkozzál szolgálidért Istenedhez, az ÚRhoz, hogy ne haljunk meg, mert minden vétküncet tetéztük azzal a gonoszsággal, hogy királyt kértünk magunknak.

Akkor ezt mondta Sámuel a népnek: Ne féljétek! Ti ugyan elkövettétek mindezt a rosszat, de azért ne térjétek el az ÚRtól, hanem szolgáljatok az ÚRnak teljes szívből!

Ne térjetekek el, hogy a semmikeket kövessétekek, amelyek tehetetlenek, és nem tudnak megmenteni, mert semmik azok.

Sámuel megmutatja, hogy mennyire gonosz dolog volt királyt kérni Isten ellen. Az emberek megijednek attól, hogy Isten mennydörgést és esőt küld a betakarítás napján Sámuel kérésére, de valójában nem térnek meg bűneikből. Az igazi megtérés valódi változást jelent. Ha valóban megváltoztak volna, akkor azt kérték volna, hogy ne legyen tovább Saul a király, hanem uralkodják fölöttünk az Isten. Ők viszont csak azt mondták, hogy bocs, de továbbra is királyt akarunk magunknak.

A sajnálat és a megtérés között különbség van. Az Úr a bűnökből való megtérést és nemcsak sajnálatot kér. Gyakran csak a bűneink következményei miatt sajnálkozunk, majd ismét ugyanazt cselekedjük. Az Úr a gonosztól való elfordulást kéri tőlünk. Megtérést a bűnökből.

Ne térjetekek el, hogy a semmikeket kövessétekek, amelyek tehetetlenek, és nem tudnak megmenteni, mert semmik azok.

Azért mondta ezt Sámuel, mert ismerte az ember természetét: mindnyájan szolgálunk valakit. Ha nem Istent szolgáljuk, akkor valami értelmetlen semmit fogunk szolgálni. Ha körülnézünk a mai világban, láthatjuk, hogy milyen sok értelmetlen dolgot szolgálnak az emberek. De nem lehet egyszerre az Urat és a mamont is szolgálni. És ha értéktelen dolgokat szolgálnak, akkor azok nem lesznek képesek megmenteni őket, ha bajba jutnak.

Hiszen nem veti el az ÚR a saját népét az ő nagy nevéért, mert tetszett az ÚRnak, hogy a saját népévé tegyen benneteket.

Tőlem is távol legyen, hogy vétkezzem az ÚR ellen, és ne imádkozzam többé értetek. Sőt inkább tanítalak majd benneteket a jó és egyenes útra.

Egy nagyon érdekes dolgot mondott itt Sámuel. Amikor az emberek rájöttek, hogy vétkeztek, akkor azt kérték Sámueltól, hogy imádkozzon értük, hogy nehoagy meghaljanak. Erre érkezett Sámuel válasza: *Tőlem is távol legyen, hogy vétkezzem az ÚR ellen, és ne imádkozzam többé értetek.* Másszóval, ha valaki nem imádkozik az bűnt követ el az Úr ellen. Mert az Úr azt mondta, hogy imádkozzunk egymásért, és ha nem engedelmessétekek az Úr parancsának, akkor vétkezünk.

Csak féljétekek az URat, és szolgáljátok őt híven, teljes szívből, mert lássátok csak meg, milyen nagy tetteket vitt véghez rajtatok!

Ha azonban mégis gonoszul éltek, elvesztek királyotokkal együtt!

Egy éve volt már király Saul, és királysága második esztendejébe lépett Izráelben, amikor kiválasztott magának Saul Izráelből háromezer embert. Ebből kétezer Saullal maradt Mikmászban és Bétel hegyvidékén, ezer Jónátánnal volt a benjámini Gebában, a nép többi részét pedig hazaküldte.

Jónátán lerontotta a filiszteusok oszlopát Gebában. Meghallották ezt a filiszteusok. Saul pedig megfúvatta a kürtöt az egész országban, ezt mondvá: Hallják meg a héberek!

Amikor egész Izráel meghallotta a hírt, hogy Saul lerontotta a filiszteusok oszlopát, és ezzel gyűlöletessé lett Izráel a filiszteusok előtt, fegyverbe szólították a népet Saulhoz Gilgálba.

Saul a Jonatán által véghez vitt hőstettet magának tulajdonította, és saját dicsőséget akarta ezzel növelni.

De a filiszteusok is összegyűltek, hogy harcba bocsátózzanak Izráellel: harmincezer harci kocsi, hatezer lovas és oly sok nép, mint a tengerpart homokja. Felvonultak és tábort ütöttek Mikmásznál, Bét-Áventől keletre.

Amikor látták az izráéliek, hogy bajban vannak, mert már megszorították a hadinépet, barlangokban, üregekben, kősziklák között, sziklahasadékokban és vermekben rejtőzött el a nép.

A héberek átkeltek a Jordánon Gád és Gileád földjére. Saul pedig még Gilgálban volt, és az egész nép riadtan sorakozott mögéje.

Azután várt hét napig, a Sámuel által meghatározott időig, de Sámuel nem érkezett meg Gilgálba, a nép pedig széledezni kezdett tőle.

Akkor ezt mondta Saul: Hozzátok ide az égőáldozatot és a békeáldozatot! És bemutatta az égőáldozatot.

Alig végezte be az égőáldozat bemutatását, amikor megérkezett Sámuel. Saul eléje ment, hogy áldással köszöntse őt.

De Sámuel ezt mondta: Mit tettél? Saul így felelt: Amikor láttam, hogy a nép széledezni kezd tőlem, te pedig nem érkeztél meg a megállapított időre, de a filiszteusok már összegyűltek Mikmászban,

azt gondoltam, hogy mindjárt rám törnek a filiszteusok Gilgálba, és én még nem esedeztem az ÚRhoz. Összeszedtem tehát magam, és bemutattam az égőáldozatot.

Akkor ezt mondta Sámuel Saulnak: Ostobaságot követtél el! Nem teljesítetted Istenednek, az ÚRnak a parancsát, amelyet parancsolt neked, pedig most véglegesen megerősítette volna az ÚR Izráelben a királyságodat.

Sámuel egyenesen a szemébe mondja, hogy ostobaságot követett el, mert nem engedelmeskedett az Úr parancsának. Amikor szándékosan engedetlenek vagyunk az Úr parancsával szemben, akkor ostobaságot cselekszünk. Isten útjai igazak, és számomra a lehető legjobbak, és ostobaságot követek el, ha azt gondolom, hogy meg tudom jobbítani az Ő útjait.

Most azonban nem lesz királyságod maradandó. Keresett magának az ÚR szíve szerint való embert, és őt tette az ÚR népe fejedelmévé, mert te nem teljesítetted, amit az ÚR parancsolt.

Isten itt elutasítja Saul további uralkodását és keres egy másik embert az uralkodásra.

Ezután elindult Sámuel, és elment Gilgálból a benjámini Gibeába. Saul pedig számba vette a népet, amely még vele volt, mintegy hatszáz embert.

Saul és fia, Jónátán, meg a velük levő nép a benjámini Gebában tartózkodott, a filiszteusok pedig Mikmászban táboroztak.

Akkor elindult a filiszteusok táborából három portyázó csapat. Az egyik csapat Ofrá irányába, Súál földje felé tartott.

A másik csapat Bét-Hórón felé tartott, a harmadik csapat pedig annak a határnak a mentén haladt, amely a Cebóim völgyén át a pusztáig terjed.

Kovácsot pedig egész Izráel földjén nem lehetett találni, mert a filiszteusok így gondolkodtak: Ne csinálhassanak a héberek kardot vagy dárdát!

Ebben az időben a zsidók még nem tudták a vasat feldolgozni, de a körülöttük levő népek már a vaskorban voltak, és képesek voltak a vas feldolgozására. Még a kapáikat és kaszáikat is filiszteusok élezték abban az időben. Salamon idejére viszont már igen fejlett volt a kovácsolás Izráelben.

Ezért egész Izráelnek a filiszteusokhoz kellett eljárnia, hogy megélesítsék ekevasukat, kapájukat, fejszójukat és ásójukat,

ha megtompult az ekevasak, kapák, háromágú villák és fejszék éle, vagy ha ki kellett egyenesíteni az ösztökét.

Így történt, hogy az ütközet napján az egész hadinépnek, amely Saullal és Jónátánnal volt, sem kardja, sem dárdája nem volt, csak Saulnak és fiának, Jónátánnak.

A filiszteusok minden tekintetben esélyesebbek voltak, mert a zsidók reménytelenül kevesen és nagyon szegényes fegyverzettel indultak harcba. Így aztán semmi esélyük sem volt 600 emberrel egy olyan sereg ellen, amelyet meg sem lehet számolni.

A tizennegyedik fejezet:

Egyik napon azt mondta Jónátán, Saul fia a fegyverhordozó legényének: Gyere, menjünk át a filiszteusok előőrséhez, amely odaát van! Apjának azonban nem szólt róla.

Saul éppen Gibeá határában, Migrónban, a gránátalmafa alatt tartózkodott. Mintegy hatszáz főnyi hadinép volt vele,

meg Ahijjá is, aki Silóban az éfódot viselte, fia Ahitúbnak, Íkábód testvérének, Fineás fiának, aki az ÚR papjának, Élinek volt a fia. A hadinép sem tudta, hogy Jónátán elment.

A szorosban pedig, ahol Jónátán igyekezett átjutni a filiszteusok előőrséhez, innen is, onnan is volt egy sziklaszirt. Az egyiknek Bócéc, a másikkak Szenne volt a neve.

Az egyik szirt Mikmással szemben északon, a másik Gebával szemben délen emelkedik.

Jónátán tehát ezt mondta fegyverhordozó legényének: Gyere, menjünk át ezeknek a körülmételetleneknek az előőrséhez! Hátha tesz valamit értünk az ÚR, mert az ÚR előtt nincs akadály: akár sok, akár kevés ember által szerezhet szabadulást.

Fegyverhordozója így felelt neki: Tégy mindent úgy, ahogyan gondolod. Láss hozzá, én veled leszek, bármit tervezel!

Akkor Jónátán ezt mondta: Figyelj ide! Átmegyünk ezekhez az emberekhez, és megmutatjuk magunkat nekik.

Ha azt mondják nekünk: Maradjatok veszteg, amíg odaérünk hozzátok! - akkor megállunk egy helyben, és nem megyünk fel hozzájuk.

Ha azonban ezt mondják: Gyertek csak fel hozzánk! - akkor felmegyünk, mert kezünkbe adja őket az ÚR. Ez legyen számunkra a jel.

Amikor megmutatták magukat mindketten a filiszteusok előőrsének, ezt mondták a filiszteusok: Nézd csak! Héberek jöttek elő az üregekből, ahová elrejtőztek!

És így szólították meg egyesek az előőrsből Jónátánt és fegyverhordozóját: Gyertek csak föl hozzánk, mondani akarunk valamit nektek! Akkor ezt mondta Jónátán a fegyverhordozójának: Gyere utánam, mert az ÚR Izráel kezébe adja őket.

És fölkapaszkodott Jónátán négykézláb, utána meg a fegyverhordozója. Voltak, akik Jónátán előtt hullottak el, másokat meg a fegyverhordozója ölt meg mögötte.

Így történt az első összecsapás, amelyben mintegy húsz embert ölt meg Jónátán és fegyverhordozója, egy hold földnek a fél barázdáján.

És riadalom támadt a táborban, a harcmezőn és az egész hadinép között. Megriadt az előørs, sőt a portyázó csapat is. A föld pedig megrendült, és Isten riadalmat támasztott.

Amikor Saul megfigyelői a benjámini Gibeában meglátták, hogy a lármázó sokaság hullámszik, és ide-oda futkos,

ezt mondta Saul a vele levő hadinépnek: Vegyétek számba, és nézzetek utána, hogy ki ment el közülünk! Amikor számba vették, kitűnt, hogy Jónátán és a fegyverhordozója nincs sehhol.

Ezután Saul egy nagyon ostoba kijelentést tesz:

Átkozott az az ember, aki enni merészel estig, amíg bosszút nem állok ellenségeimen!

Ezért nem evett semmit a nép.

Egyszer csak eljutottak egy erdőbe, ahol méz volt a földön.

Amikor a hadinép az erdőbe ért, csak úgy folyt a méz, de senki sem emelte kezét a szájához, mert félt a hadinép az eskü miatt.

Jónátán azonban nem hallotta, hogy apja megeskette a népet. Ezért kinyújtotta a kezében levő botot, és belemártotta a végét a lépes mézbe, kezével a szájához vitte, és mindjárt ragyogni kezdett a szeme.

A méz nagyon gyorsan felerősít, mert hihetetlen gyorsan látja el friss energiával a szervezetet.

Én nagyon szeretem Jonatán bátorságát, amikor hitben ki mert lépni. Ki tudja, hogy mit akar Isten ma tenni? Ha valamit tenni akar, akkor nincs szüksége egy egész hadseregre, ugyanúgy meg tudja tenni egygel vagy ezerrel is. Próbáljuk ki, hogy mit kar tenni ma az Isten? Nagyon szeretem azokat a napokat, amikor kilépünk hitben, és megpróbáljuk, hogy vajon mit akar Isten tenni.

Azután ezt mondta Saul: Törjünk rá még az éjjel a filiszteusokra, virradatra fosszuk ki őket, és ne hagyjunk meg senkit közülük! Ők pedig ezt felelték: Tégy mindent úgy, ahogyan jónak látod. De a pap ezt mondta: Lépjünk először az Isten elé!

Ekkor megkérdezte Saul az Istent: Rátörjek-e a filiszteusokra? Izráel kezébe adod-e őket? De Isten nem válaszolt neki azonnal.

Azért ezt mondta Saul: Gyertek ide mindnyájan, akik oszlopai vagytok a népnek, tudjátok meg, és nézzetek utána, hogy miféle vétek történhetett ma?

Mert az élő ÚRra, Izráel szabadítójára mondom, hogy még ha a fiam, Jónátán követte is el azt, neki is meg kell halnia. De a népből senki sem felelt neki.

Akkor ezt mondta egész Izráelnek: Ti legyetek az egyik oldalon, én pedig Jónátán fiammal a másik oldalon. A nép ezt mondta Saulnak: Tégy úgy, ahogyan jónak látod!

Akkor ezt mondta Saul az ÚRnak, Izráel Istenének: Tárd fel az igazságot! És a sors Jónátánra meg Saulra esett, a nép pedig megszabadult.

Saul ezt mondta: Vessetek sorsot köztem és Jónátán fiam között! És a sors Jónátánra esett.

Saul ezt mondta Jónátánnak: Valld meg nekem, mit tettél? Jónátán be is vallotta, és ezt mondta: A kezemben levő bot végével valóban megkóstoltam egy kis mézet. Most pedig kész vagyok meghalni.

Saul ezt mondta: Engem verjen meg az Isten, ha nem halsz meg, Jónátán!

A nép azonban azt mondta Saulnak: Jónátán haljon meg, aki ezt a nagy győzelmet szerezte Izráelnek? Távol legyen tőlünk! Az élő ÚRra mondjuk, hogy egy hajszál sem hullhat fejről a földre, mert Isten segítségével vitte ezt véghez a mai napon. Így mentette meg a nép Jónátánt a haláltól.

Itt figyelhetjük meg Saul örültségének kezdetét. Pedig milyen jól indult, mekkora lehetőségei voltak az elején. De a büszkeség kezdett beférkőzni a lelkébe, és most már azt is láthatjuk, hogy ez a büszkeség kezd rajta eluralkodni és a jelleme lépésről lépésre a szemünk láttára megy tönkre.

A 15.-ik fejezetben

Egyszer ezt mondta Sámuel Saulnak: Engem küldött az ÚR, hogy népének, Izráelnek a királyává kenjelek. Most azért hallgass az ÚR beszédére.

Saul egy ideje engedetlenül viselkedett az Úrral szemben, és a próféta most azért jött, hogy figyelmeztesse. Számomra ez nagy jelentőséggel bír: Isten nem hagyja, hogy csak egyszerűen elveszünk, hanem figyelmeztetni akar, hogy hagyjuk el az önpusztításunk útját. Gyakran meg is ismétli ezeket a figyelmeztetéseket.

Sámuel is erre figyelmezteti Sault, és elmondja neki, hogy Isten egy küldetéssel bizza meg őt:

Ezt mondja a Seregek URa: Számon tartom, hogy hogyan bánt Amálék Izráellel, hogy útját állta, amikor kijött Egyiptomból.

Most azért indulj, verd le Amálékot, és irts ki mindent, amije van! Ne kíméld, hanem öld meg a férfiakat és a nőket, a gyermekeket és a csecsemőket, az ökröket és a juhokat, a tevéket és a szamarakat!

Erre azt gondolhatjuk, hogy milyen szörnyű parancsot adott Isten Saulnak. De ha tanulmányozzuk, hogy az amálékiak a történelmük során miket követtek el, akkor rájövünk, hogy a romlottságuk amúgy is pusztulásukat okozta volna. Isten tulajdonképpen egy társadalmi rák kiirtását rendelte el. Az amálékiak olyanok voltak, mint a veszett kutyák, ha nem ölik meg őket, akkor ártatlan emberek élete kerül veszélybe miattuk.

Az amálékiak a Bibliában mindig a test romlott vágyait jelképezik. Ezáltal Isten a test romlottságának teljes elpusztítását rendeli el, azért, hogy ne hagyjunk helyet a test vágyainak, és azok beteljesítésének. „Feszítsétek meg a test kívánságait” – mondja Isten.

Ekkor mozgósította Saul a hadinépet, és megszemlélte Teláimban: kétszázezer gyalogost és tízezer embert Júdából.

Amikor Amálék városáig hatolt Saul, lesbe állt a folyó völgyében.

De a kénieknek ezt üzenté Saul: Menjete el innen, távozzatok el az amálékiak közül, hogy titeket is ki ne irtsalak velük együtt, mert ti szeretettel bántatok Izráel fiaival, amikor kijöttek Egyiptomból. Erre eltávoztak a kéniek az amálékiak közül.

Saul pedig vágta Amálékot Havilától egészen a Súrba vezető útig, amely Egyiptommal szemben van.

Agágot, Amálék királyát élve fogta el, de az egész népet fegyverrel irtotta ki.

Saul és népe azonban megkímélte Agágot, meg a juhoknak és marháknak a legjavát, azaz a másodellésüket, meg a bárányokat és mindazt, ami szép volt. Ezeket nem akarták kiirtani, hanem csak a hitvány és értéktelen jószágot semmisítették meg.

Ez ismét engedetlenség Isten parancsával szemben.

Néhány száz évvel később, amikor Esztert választották királynőnek Perzsiában, akkor volt egy ember, aki elhatározta, hogy a birodalom összes zsidóját kiirtja, mert nem bírta elviselni Mordokajt, a zsidót, aki nem volt hajlandó leborulni előtte.

A királlyal már alá is íratta a rendeletet, hogy egy meghatározott napon minden zsidót meg kell ölni. E gonosz ember neve Hámán, aki az amáléki Agág leszármazottja volt.

A zsidóknak van egy ünnepük, amely során azt ünneplik meg minden évben, hogy megmenekültek Hámán kezéből. A kisfiúk a gonosz Hámán ruháiba öltöznek, míg a lányok Eszter jelmezét öltik magukra. Maszkokat is viselnek mindnyájan, így olyan ez, mint a farsang.

Saul engedetlensége majdnem a zsidó népet kiirtását vonta maga után. És ha nem pusztítjuk el a testünk vágyait, ha toleráljuk bármelyik testi dolgunkat, akkor egyszer majd a test vissza fog ütni, és el fog pusztítani minket. Keresztre kell feszítsük az óemberünket teljes mértékben, és nem hagyhatunk egy picit vágyat sem, amelyet kielégítésre vár.

Akkor így szólította meg Sámuel az ÚR:

Megbántam, hogy királlyá tettem Saul, mert elfordult tőlem, és nem teljesítette, amit meghagytam neki. Sámuel haragra gerjedt, és egész éjjel jajgatott az ÚR előtt.

Reggel korán fölkelt Sámuel, hogy találkozzék Saullal. De ekkor azt jelentették Sámuelnek, hogy Saul Kármelbe érkezett, és ott emlékoszlopot állított magának. Azután megfordult, továbbment, és lement Gilgálba.

Amikor Sámuel Saulhoz érkezett, ezt mondta neki Saul: Az ÚR áldottja vagy te! Teljesítettem, amit az ÚR meghagyott.

Mekkora hazug! De figyeljük csak meg, hogy milyen lelki szövege van. Sokan képesek lelki zsargonban beszélni, de ez semmit sem jelent.

Sámuel azonban megkérdezte: Akkor mi az a juhbégetés, amely a fülembé jut, és az a marhabögés, amit hallok?

Saul ezt felelte: Az amálékiaktól hozták azokat, mert megkímélte a nép a legjobb juhokat és marhákat, hogy Istenednek, az ÚRnak áldozza. De a többi kiirtottuk.

Saul folytatja a kifogás gyártást, ahelyett, hogy megtérne rossz cselekedeteiből. Mindig az emberekre fogta gonosz cselekedeteit. A legszörnyűbb kifogások a vallási kifogások.

Akkor ezt mondta Sámuel Saulnak: Hagyd! Majd én megmondom neked, hogy mit mondott nekem ma éjjel az ÚR. Saul így felelt: Beszélj!

Sámuel ezt mondta: Milyen kicsiny voltál a magad szemében, és mégis Izráel törzseinek a fejévé lettél, Izráel királyává kent téged az ÚR!

Azután ezzel a megbízással küldött utadra az ÚR: Menj, és irtsd ki a vétkes amálékiakat, harcolj ellenük, míg csak nem végzel velük!

Miért nem hallgattál az ÚR szavára? Miért estél neki a zsákmánynak, és miért követtél el olyat, amit rossznak lát az ÚR?

Saul ezt felelte Sámuelnek: Hiszen hallgattam az ÚR szavára, és eljártam abban a megbízatásban, amiért elküldött az ÚR: elhoztam Agágot, Amálék királyát, az amálékiakat pedig kiirtottam.

Ismét hazudott, ahelyett, hogy megtért volna a vétkeiből.

A nép azonban elvette a zsákmányból a kiirtásra szánt juhok és marhák javát, hogy feláldozza Istenednek, az ÚRnak Gilgálban.

Akkor ezt mondta Sámuel: Talán ugyanúgy tetszik az ÚRnak az égő- és a véresáldozat, mint az engedelmség az ÚR szava iránt? Bizony, többet ér az engedelmség az áldozatnál, és a szófogadás a kosok kövérjénél!

Isten nem leli örömét egy engedetlen élet áldozataiban, sokkal inkább azt szeretné, hogy engedelmeskedjünk neki, ahelyett, hogy áldozatot hozzunk. Sokszor az emberek csak azért adakoznak Istennek, hogy elfedjék a bűntudatukat. Ha valaki Istennek adakozik, az még nem jelenti azt, hogy lelki életet élnek.

Olyan az engedetlenség, mint a varázslás vétké, és az ellenszegülés, mint a bálványimádás. Mivel te megvetted az ÚR igéjét, ő meg elvetett téged, és nem leszel király!

Itt a vége Saul királyságának Isten szempontjából.

Saul így felelt Sámuelnek: Vétkeztem, mert megszegtem az ÚR parancsát és a te beszédedet. Mert félttem a néptől, és hallgattam a szavára.

Ismét elmúlasztja a valódi megtérést, mert hazugság, hogy a nép miatt tette a dolgokat, ez újból csak kifogás. Isten azt akarja, hogy egyszerűen beismerjük, hogy hibáztunk, és meg akarunk térni. De ez nem megtérés a bűnből. Egyesek kifogásként használják azt, hogy „bűnösök vagyunk”. Ez nem megtérés, csak egy igazság kijelentése. A bűnt meg kell tagadni, és el kell fordulni tőle, ez jelenti a megtérést a bűnből, ezt akarja Isten.

De bocsásd meg ezúttal vétkeket, és jöjj vissza velem, hogy leboruljak az ÚR előtt!

Sámuel azonban ezt mondta Saulnak: Nem megyek vissza veled, mert te megvetted az ÚR igéjét; az ÚR meg elvetett téged, és nem maradsz Izráel királya.

Ezzel Sámuel sarkon fordult, és menni készült. De Saul megragadta a köpenye szélét, úgyhogy leszakadt.

Ekkor így szólt hozzá Sámuel: Így szakítja el tőled az ÚR a mai napon Izráel királyságát, és másnak, nálad különbnek adja.

Izráel fenséges Istene nem hazudik, és nem is bán meg semmit, mert nem ember ő, hogy megbánjon valamit.

A 4Mózesben azt olvassuk, hogy „Isten nem ember, hogy megbánjon valamit.” Néhány vers múlva azonban azt fogjuk olvasni, hogy Isten megbánta, hogy Saul királlyá tette. Hogy lehet ez?

Ő pedig ezt mondta: Vétkeztem, de azért add meg nekem a tiszteletet népem vénei és Izráel előtt! Jöjj vissza velem, hogy leboruljak Istened, az ÚR előtt!

Ekkor megfordult Sámuel, követte Saul, és Saul leborult az ÚR előtt.

Azután ezt mondta Sámuel: Hozzátok élém Agágot, Amálék királyát. Agág odament hozzá bilincsbe verve, és azt gondolta Agág: Biztosan nem a keserű halál vár.

De Sámuel így szólt: Ahogyan gyermektelenné tett asszonyokat a kardod, úgy legyen gyermektelenné anyád az asszonyok között! És felkoncolta Sámuel Agágot az ÚR előtt Gilgálban.

Ezután elment Sámuel Rámába, Saul pedig hazament Saul Gibeájába.

Sámuel nem is látta többé Sault holta napjáig; de bánkódott Sámuel Saul miatt, mivel megbánta az ÚR, hogy Sault Izráel királyává tette.

Most akkor megbánta, vagy nem bánta meg?

Mindig nagy nehézségbe ütközik, hogy Isten cselekedeteit, kifejezéseit emberi nyelvre fordítsuk. De csak az emberi nyelv áll rendelkezésünkre. Isten olyan dolgokat tesz és érez, amiket mi nem is tudunk felfogni. Ő mindent tud, és nem érthetjük meg az ő gondolatát, mert nem jutunk ennek a közelében sem. Akkor hogyan tudjuk kifejezni azt, amit Ő gondolhat? Csak a mi emberi szempontunkból tudjuk emberi nyelvet használva megfogalmazni azt, amit Isten tesz és gondol.

Biztos vagyok benne, hogy létezik egy olyan mennyei szókincs, amely sokkal gazdagabb, és képes kifejezni mindent, de most azt hiába hallanánk, akkor sem értenénk meg, mert semmiféle emberi megtapasztaláshoz nem hasonlítható.

Itt Isten azon tettét kell kifejezzük, hogy elfordítja a kegyeit Saultól, és megváltozik a hozzáállása vele szemben. A megbánás szó jelenti ezt a változást, de a szó valódi értelmét korábban olvastuk: „Isten nem ember, hogy hazudjon, vagy hogy megbánjon valamit.”

Tehát ez a megbánás nem a mi emberi agyunk szerinti megbánást, megtérést jelent.

Az ÚR azonban ezt mondta Sámuelnek: Meddig bánkódsz még Saul miatt, hiszen én elvettem, és nem marad Izráel királya? Töltsd meg olajjal a szarudat, és indulj! Elküldelek a betlehemi Isaihoz, mert ennek a fiai közül szemeltem ki a királyt.

Hogyan mehetnék oda? - kérdezte Sámuel. Ha meghallja Saul, megöl engem.

Sámuel tudatában volt, hogy Saul teljesen elfordult Istentől, és még őt is megölheti.

De az ÚR ezt mondta: Vigyél magaddal egy üszőborjút, és ezt mondd: Azért jöttem, hogy áldozatot mutassak be az ÚRnak.

De Isait hívd meg az áldozati lakomára. Én pedig majd tudodra adom, hogy mit kell tenned: azt kend fel, akit én mondok neked!

És úgy tett Sámuel, ahogyan az ÚR megmondta neki. Amikor megérkezett Betlehembe, remegve mentek eléje a város vénei, és azt kérdezték: Békés szándékkal jöttél-e?

Békés szándékkal - felelte. Azért jöttem, hogy áldozatot mutassak be az ÚRnak. Szenteljétek meg magatokat, és jöjjetek velem az áldozatra! Miután szentnek találta Isait és fiait, meghívta őket az áldozati lakomára.

Amikor megérkeztek, és meglátta Eliábot, ezt gondolta: Biztosan ez lesz az ÚR felkentje, aki most itt van.

De az ÚR ezt mondta Sámuelnek: Ne tekints a megjelenésére, se természetes növése, mert én megvetem őt. Mert nem az a fontos, amit lát az ember. Az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az ÚR azt nézi, ami a szívben van.

Ekkor Abinádábot szólította Isai, és odavezette Sámuel elé, de ő ezt mondta: Őt sem választotta az ÚR.

Azután Sammát vezette oda Isai, de ő ezt mondta: Őt sem választotta az ÚR.

Így vezette oda Isai Sámuel elé mind a hét fiát, de Sámuel ezt mondta Isainak: Ezeket nem választotta az ÚR.

Majd megkérdezte Sámuel Isaitól: Minden fiad itt van? Hátra van még a legkisebb - felelte ő -, de ő éppen a juhokat őrzi. Erre Sámuel azt mondta Isainak: Üzenj neki azonnal, és hozasd ide, mert addig nem ülünk le, amíg ő meg nem érkezik.

Üzent tehát neki, és elhozatta. Ő pedig pirosposztagás, szép szemű és jó megjelenésű volt. Akkor ezt mondta az ÚR: Rajta! Kend fel, mert ő az!

Sámuel pedig fogta az olajos szarut, és felkenete őt testvérei jelenlétében. Akkor az ÚR lelke szállt Dávidra, és attól kezdve vele is maradt. Sámuel pedig elindult, és elment Rámába.

Igy hát Sámuel felkenete Dávidot Izrael királyává. De Saul még mindig a trónon ült, annak ellenére, hogy Dávid lett Isten kiválasztottja. A következő fejezetekből aztán kiderül, hogy Saul mindent el fog követni, hogy megtartsa azt, ami már nem az övé többé. Isten felkenetése és az Ő Lelke Dávidon van, de Saul ki fogja őt űzni abból a királyságból, amelyhez már semmi joga sincs.

Ehhez hasonlóan Jézus a kereszthalála árán megváltotta a világot Isten számára, és most már Ő a jogos Király. Ennek ellenére a Sátán továbbra is ott ül a világ trónusán, és mindent elkövet, hogy erővel megtartsa azt, amihez már semmi joga sincs. Mindent elkövet, hogy visszatartsa Isten Királyságának földi eljövételét. De Jézus a jogos király, és mi az Ő győzelmének hirdetésével visszavonulásra kényszeríthetjük az ellenséget. Az ellenség viszont nagyon konok, és csak onnan vonul vissza, ahonnan muszály neki, ezért az imáink konkrétak kell legyenek.

Ahelyett, hogy azt imádkoznánk, hogy Istenem, mentsd meg a világot, inkább mindenkiért egyenként kell imádkozzunk, és azt mondjuk, hogy „Istenem, azért haltál meg, hogy királyként uralkodhass az életükben, de most a Sátán tartja hatalmában őket. Jézus legyőzte az ellenség erejét, és a Kolossé 2 szerint győzedelmeskedett ezek fölött a fejedelemségek és hatalmasságok felett a kereszten. Ezért kérem Jézus Krisztus győzelmét ennek az embernek az életében”, és a Sátán ereje ellen támadunk Jézus nevében, az ellen a hatalom ellen, amely sötétben tartja őket. Jézus nevében engedje el őt! És így szabadíthatjuk meg őket a Sátán erejétől, hogy a választásuk szabadságát visszanyerhessék.

Miért nem választják az emberek Istent? Mert a Sátán annyira fogva tartja az elméjüket, hogy nem lehet szabad döntésük, hanem a Sátán fogságában vannak a saját akaratuk ellenére. E világ ura annyira elvakította őket, hogy nem láthatják az igazságot. Imáinkat tehát az ellenség ellen kell fordítsuk, és Krisztus győzelmét kell érvényesítsük minden egyes életre egész addig, amíg azt látjuk, hogy megszabadultak a Sátán elvakító befolyásától. Ha végre megszabadulnak ettől a sátáni előítéllettől, akkor minden bizonnyal Krisztust fogják választani saját akaratukból, hisz csak egy ostoba utasítaná el Őt. Így tudunk megszabadítani embereket a sötétség erejétől imádságon keresztül.

Mivel azonban a Sátán makacs, ezért az imáink konkrétak kell legyenek. Miután azonban kiűzzük a területről, ismét ellentámadásba lendül, hogy visszafoglalja azt, ezért az imákban akkor is kitartóak kell legyünk, amikor már a győzelem első jelei mutatkoznak. Ha valaki elfogadta Krisztust, akkor tovább kell imádkozzunk azért a személyért, hogy megtarthassuk a győzelmet, mert a Sátán ismét vissza próbálja foglalni azt a területet, amelyről kiűzték őt.

Igazi háborúban vagyunk, de nem test és vér ellen harcolunk, hanem a sötétség ereje ellen. Annak ellenére, hogy állandó harc van a sötétség és a világosság erejei között, a győzelem eldőlt már a kereszten, és a mi dolgunk az, hogy a kereszt győzelmét az emberek életében érvényesítsük imáinkon keresztül.

Dávidot tehát felkenték Izrael királyának. A 14.-ik verset igen nehéz értelmezni:

Saultól viszont eltávozott az ÚR lelke, és rossz szellem kezdte gyötörni, amelyet az ÚR küldött.

Mit jelent, hogy az Úrtól? Hát ez pont azt jelenti, ami le van írva. De viszont ezt nagyon nehéz megérteni nekünk. Lehet, hogy ez nagyon radikális dolog, de meg vagyok győződve, hogy a Sátán egy különleges és nehezen érthető módon Isten céljait szolgálja. Ha nem létezne a Sátán, akkor nem lenne választásunk a jó és rossz között, és így Isten nem tudná, hogy valóban szeretjük-e Őt, vagy nem. Sátán csak azért létezhet, mert Isten ezt megengedi neki. És a létezésének ténye azt jelenti, hogy Isten céljait szolgálja, mert egyébként semmi értelme sem volna annak, hogy létezzen.

A Sátán létezésével Isten a mi szeretetünket teszteli, azért, hogy a szeretetünk saját szabad akaratunkból eredjen. Ha a teljes képet tartjuk szem előtt, akkor tudhatjuk, hogy az egész teremtett világ ma is Isten céljait szolgálja, még maga a Sátán is a lázadásával együtt, hisz Isten ezt is felhasználja.

Ha Isten szabad választást ad, de nem ad választási lehetőséget, akkor semmi értéke sem lenne a szabad akaratnak. Ezért engedte meg Isten a Sátánnak, hogy támadjon, hogy teszteljen, hogy megnehezítse az életünket, hogy nehéz legyen Istent szolgálni, mert így tudja meg azt, hogy az akadályok és nehézségek ellenére Őt igaz szeretettel szeretjük.

Ha azt mondanám a fiamnak, hogy maradj az udvaron, amíg kimegyek a városba, majd odaláncolnám a kerti fához, és amikor hazaérek elengedném, és azt mondanám, hogy „Büszke vagyok rád, fiam, milyen engedelmes vagy, hisz nem mentél el sehová” – mit gondolnátok rólam. A szomszédok pedig azt mondanák, hogy „Büszke vagy ugyan, de nem hallottad, hogy mennyit átkozódott és kiabált miközben ki akart szabadulni...” De nem volt választása. Ezért aztán az engedetlenség leheteősége is ott kell legyen ahhoz, hogy az engedelmisség értelmet kapjon. Isten értelmes szeretetet akar tőlünk, ezért a döntést a mi kezünkbe adta.

Saul esetében meg vagyok győződve, hogy amint Isten lelke eltávozott tőle, megnyílt az ajtó arra, hogy a gonosz lelkek beköltözzenek. Szomorú dolog, amikor egy ember életéből az Úr lelke eltávozik.

Akkor ezt mondták a szolgálói Saulnak: Látod, Istennek egy rossz szelleme gyötör téged.

De a mi urunknak csak szólnia kell, és szolgálid készek keresni egy embert, aki ért a lantpengetéshez. És ha majd Istennek a rossz szelleme megszáll, akkor pengetni fogja a lantot, és jobban leszel.

Saul így felelt a szolgálóknak: Keressetek hát egy olyan embert, aki jól tud lantot pengetni, és hozzátok hozzám!

Ekkor megszólalt az egyik legény, és ezt mondta: Én láttam a betlehemi Isai egyik fiát, aki tud lantot pengetni, derék férfi, harcra termett, okos beszédű, daliás ember, és vele van az ÚR.

Ezért követeket küldött Saul Isaihoz ezzel az üzenettel: Küldd hozzám fiadat, Dávidot, aki a juhok mellett van!

Isai pedig fogott egy szamarat, arra kenyeret, egy tömlő bort meg egy kecskegidát rakott, és elküldte fiával, Dáviddal Saulnak.

Dávid megérkezett Saulhoz, és megállt előtte. Ő pedig igen megszerette, és a fegyverhordozója lett.

Dávid még nagyon fiatal volt, és nagy csodálója volt Saulnak, mert hősként tekintett rá. Dávid mindig tisztelte őt egészen Saul halálának napjáig, sőt még azután is.

Akkor ezt az üzenetet küldte Saul Isaihoz: Hagyd mellettem Dávidot, mert igen megkedveltem!

És valahányszor megszállta Sault Istennek az a rossz szelleme, fogta Dávid a lantot, és pengette a kezével. Saul ilyenkor megkönnyebbült, jobban lett, és a rossz szellem eltávozott tőle.

Nem tudjuk, hogy ez milyen hosszú ideig folytatódott, de nemsokára a sötétség árnyéka vetődött erre a jó kapcsolatra.

83 perc